13వ
నెంబరు
మైలురాయి

ఎస్.కె. రివైరా... ఎ రివర్ ఫ్రంట్ రిసార్ట్ హోటల్ అనున్న వినయిల్ హోర్డింగ్ మీద వాలి ఉన్న కాకి బ్లాక్ కలర్ ఇన్నోవా వేన్‌ని చూసి అరవడం మొదలెట్టింది.

సగం విడదీసిన యూ ఆకారంలో ఎగువ నించి బాగా దిగువుకున్న సన్నటి సిమ్మెంటు పాథ్ మీంచి కిందకొచ్చి పార్కింగు స్థలంలో ఆగింది వేన్. తలుపులు తీసుకుని దిగుతుంటే సీతాకోకచిలకల గుంపొకటి వాళ్ళకి స్వాగతం చెప్పి పక్కనే ఉన్న పూలతోటలో కెళ్ళిపోయింది.

రిసెప్షన్ బిల్డింగ్ వెనకే కిచెన్ హాలు, దాన్ని ఆన్చి ఓపెనెయిర్ రెస్టారెంట్. ఏ పక్కకి చూసినా పచ్చదనమే. లాన్‌లో నిలబడి ఆ అందాల్ని చూస్తున్న ధనుంజయ బైరాగి కాళ్ళ మధ్యలోంచి నాలుగు కుందేలు పిల్లలు పారిపోయాయి. గిన్నీకోళ్ళూ, టర్కీకోళ్ళూ, ఖజానా బాతులూ చుట్టూరా ఆడుకుంటున్నాయి. సన్నగా తెల్లగా పొడుగ్గా పొడుగాటి జుట్టుతో ఉన్న ధనుంజయ బైరాగి గోదావరినే చూస్తున్నాడు.

రిసెప్షన్ బిల్డింగ్ పక్కనే రివైరా క్లబ్ అని రాసి ఉన్న సిమ్మెంటు తోరణం దాటుకుని లోపలికి నడుస్తుంటే ఆ బాటకి ఎడాపెడా రకరకాల పూలమొక్కలూ ఫలవృక్షాలు. నేలమీద రాలిన చైనీస్ చెర్రీ పళ్ళు ఏరి అందరికీ పెడ్తున్నాడు బైరాగి. ముందు వెళ్తున్న వాళ్ళ బాట కుడిపక్కన అందమైన రెస్టారెంట్ చిల్డ్రన్ పార్క్, జిమ్‌హౌస్, నేచిరోపతీ హెల్త్ సెంటర్, దూరం దూరంగా కనిపించాయి.

ఆ దారిలోనే మందుకెళ్తే సిమ్మెంట్‌తో కట్టి ప్లెజంట్ కలర్స్ వేసున్న అందమైన కాటేజ్‌లు వరసగా కనిపించాయి.

కాటేజ్ తలుపులు తెరిచారు సామాన్లు మోసుకొచ్చిన కుర్రాళ్ళు. కుడిపక్క బాత్‌రూమ్ డోరూ దాన్ని దాటుకుని ముందుకెళ్తే డబుల్‌కాట్ సిమ్మెంట్ బెడ్. అది దాటి ముందుకెళ్తే బాల్కనీ. దానికి, పదంటే పదే గజాల దూరంలో సుళ్ళు తిరుగుతా ప్రవహిస్తున్న అఖండ గోదావరి. జూయ్ జూయ్‌మని చప్పుళ్ళు చేస్తూ గాలి. చుట్టూ వున్న పూల పరిమళాలు ఆ బాల్కనీలో వేసున్న కెయిన్ చెయిర్‌లో కూర్చున్న బైరాగి ఏదో కలలో తిరుగుతున్నట్టు తల అటూ ఇటూ తిప్పుతున్నాడు.

గోదావరిలోంచి అటూ ఇటూ వెళ్తున్న తెరచాప పడవలూ, గూటి పడవలూ వేట పడవలూ ఇసకలోడు ఇంజను పడవలూ, జనంతో వెళ్తున్న పాసింజరు లాంచీలు- వాటిని చూసి చాలా థ్రిల్లయిపోయిన బైరాగి "చాలా అద్భుతమైన ప్లేస్ కొచ్చేం మనం" అన్నాడు.

స్నానాలవీ చేసి ఫలహారాలారగించేక కథ చెప్పడం మొదలెట్టాడు యువ బెంగాలీ రచయిత ధనంజయ బైరాగి.

ఆ లోయలో వయలెట్ కలర్ చీర, నల్ల జాకెట్ వేసుకుని తెల్లగా అందంగా అపస్మారకస్థితిలో పడున్న వసంతసేనని విల్లీస్ జీపులో ఎక్కించుకున్న ఆ యువకుడు, ఆమెని హవేలీలోకి తీసుకొచ్చేడు.

చెపుతున్న బైరాగి ఠక్కున ఆగిపోయేడు. పక్కనెక్కడినించో ఒక స్త్రీ వయోలిన్ వాయిస్తూ పాడుతున్న పాట వినిపిస్తుంది. *నీలలోహిత హిత కారిణీ భవానీ శక్తి ధారిణీ...* అమృతవర్షిణి రాగం, శృతీ సడోలికర్ వాయిస్ లాగ జీరతో వుంది.

విని థ్రిల్లయి పోయేరంతా.

"పక్క కాటేజ్‌లో ఎవరో దిగి వుంటారు" అన్నాడు డైరెక్టర్ చక్రవర్తి.

కథ చెప్పడం కంటిన్యూ చేసేడు బైరాగి "హీరోయిన్ వసంతసేనని తీసుకొచ్చి దివాన్‌కాట్ మీద పడుకోబెట్టి సేవలు చేస్తూ ఆమె ముఖంలోకే చూస్తున్నాడు. గతంలో అతనొక రాక్షసుడు. ఒక నల్లని బానిసని తెల్లని తివాచీ మీద పడుకోబెట్టి కొరడాతో కొడ్తుంటే ఆ తివాచీ మీదపడి మెలికలు తిరుగుతున్న ఆ బానిస శరీరంలోంచి వస్తున్న ఎర్రటి రక్తం ఆ తివాచీకి చాలాసార్లు అంటుకోడం వల్ల తెల్లటి కేన్వాస్ మీద కేవలం ఎరుపురంగుతో వేసిన మోడ్రన్ పెయింటింగ్‌లా తయారవుతుంది. అలాంటి అతన్లో ఏదో మార్పొస్తుంది. ఆమె ముఖంలో ఒక కరుణామయి కనిపిస్తుంది. సేవలు చేస్తున్నాడు. తెలతెలవారుతుంది. హీరోయిన్ వసంతసేన లేవలేదు" అని చెపుతూ ఆగిన బైరాగి "ఫస్ట్ డే గదా గేప్ ఇద్దాం" అన్నాడు.

ప్రొడక్షన్ మేనేజరూ డైరెక్టర్ చక్రవర్తీ, అతని అసిస్టెంట్సూ ఎవరి రూములకి వాళ్ళెళ్ళిపోయేకా రచయిత బైరాగి ఆ ఎస్.కె. రివైరా ప్రాంతంలో నడుస్తున్నాడు.

నడుస్తున్న అతనికి ఇందాక పాడిన ఆ స్త్రీ గొంతే గుర్తుకొస్తుంది. ఆ పాటనే ఆ రాగాన్నే తల్చుకుంటూ ముందుకు నడుస్తూ అక్కడ పూచిన గులాబీల్ని చూసి ఆగిపోయాడు.

రకరకాల రంగుల్లో రకరకాల గులాబీలు కనిపించాయి. ఒకటి కాదు రెండు కాదు రెండువందల యాభై రకాల గులాబీలు. వాటి మీద వాలుతూ ఎగురుతూ రకరకాల రంగుల్లో రకరకాల సీతాకోకచిలుకలు. ఇటుపక్క

పూచిన గులాబీపూలకి అటుపక్క ప్రవహిస్తున్న గోదావరితల్లి మధ్య కట్టి వున్న రేవు మెట్ల మీద కూర్చున్నాడు. మళ్ళీ వినిపించింది *నందబాలం భజరే నంద బాలం బృందావన వాసుదేవ బృందాలోలం...* గాత్రానికి వయొలిన్ సపోర్టు. రాగం మారింది. అమృతవర్షిణి కాదు అభేరి.

ఆ గాత్రమే వింటున్న ధనంజయ బైరాగి కాస్సేపటికి అది ఆగిపోయినా తను మట్టుకి ఆ ట్రాన్స్‌లోనే వుండిపోయేడు.

మధ్యాన్నమైంది.

మేనేజర్ గౌరీశంకర్ భోజనానికి పిలిస్తే రెస్టారెంటు వేపు నడుస్తున్న అతను పంచరంగుల బోగన్ విలియా పూలచెట్లని దాటుకుంటూ పర్ణశాల టైపులో కట్టిన రెస్టారెంట్‌లో కెళ్లాడు.

అనసూర్య అనే అక్కడి వంటావిడ వండిన దక్షిణ గోదావరి ప్రాంతపు వంటల్ని మైమరిచిపోయి తిన్నాక తిరిగి తనకిచ్చిన కాటేజ్‌లో కొచ్చేడు.

గడిచిన తన జీవితకాలంలో ఇంత అద్భుతమూ అమోఘమూ అయిన వాతావరణాన్ని, అంత మధురమూ సుమధురమూ అయిన గాత్రాన్ని వినలేదు. బాల్కనీలో కూర్చుని అదే అదే... పదే పదే తల్చుకుంటూ గోదావరిలోంచి ధవిళేశ్వరం వేపెళ్తున్న లాంచీని చూస్తున్నాడు. తెరచాప విప్పిన రెండు గూటిపడవలు తూర్పువేపుకి ప్రయాణం చేస్తున్నాయి.

వీస్తున్న గాలి ఆగిపోయినట్టయ్యింది. కునేగా మరికుళందు వాసన ముక్కుకి తగిలింది.

'ఎంత బాగుందీ పర్‌ఫ్యూమ్?' అనుకుంటా తలెత్తి చూసిన ధనుంజయ బైరాగి రెప్పార్పకండా అలా చూస్తూ వుండిపోయేడు.

బురఖాలో వుందామె. తెల్లటి పాదాలూ, తెల్లటి చేతులూ మాత్రం కనిపిస్తున్నాయి. ఒక చేతిలో వయోలిన్ నిగనిగా మెరిసిపోతుంది. కర్పూర చామంతి, చిట్టిచామంతి, పెరుగుబంతీ, వూకబంతీ, పూలచెట్ల మధ్యలోంచి అడుగులో అడుగేసుకుంటా నడుస్తా ముందుకెళ్తుందామె. ముసుగులోంచి ఆమె కళ్ళు వెన్నెల్ని మింగినట్టు వెలిగి పోతున్నాయి. సృష్టిలో సర్వ అందాల్నీ సంపూర్ణంగా తాగినట్టూ ఎవరికీ అందకుండా ఇన్ని యుగాల్నుంచీ ఎక్కడో దాక్కున్నట్టు వెలిగిపోతూనే వున్నాయి ఆ కళ్ళు. వాటిని చూసిన బైరాగి 'కళ్ళే ఇంత గొప్పగా వున్నాయి, ఇక మనిషెంత గొప్పగా వుంటుందో' అనుకున్నాడు.

రివైరావాళ్ళ ఫిషింగ్‌బోటులో ఆమె కూర్చున్న వెంటనే ఇంజను స్టార్ట్ చేసి గోదాట్లోకి పోనిస్తున్నాడు సరంగు. ఇక వాయించడం మొదలెట్టింది వయొలిన్.

చూస్తే ముస్లిం స్త్రీ. హిందూస్తానీ వాయించాలిగానీ కర్ణాటిక్ రాగాలేంటి? చాలా సస్పెన్స్‌గా వుంది. బొత్తిగా అర్థం కావటం లేదు.

సాయంత్రం బీరుసీసా తీసుకొచ్చిన బోయ్ అంజికి టిప్ ఘనంగా ఇచ్చి అడిగితే చెప్పాడు వాడు. "ఆళ్ళది హైదరాబాద్‌లో ఓల్డ్‌సిటీ అంట. ఒక మగతనితో పాటొచ్చిందండి. పేరు షహనాజ్. మగతను రాత్రి పది దాటేక వచ్చి కోడి కుయ్యక ముందే వెళ్ళిపోతాడు. వాళ్ళిద్దరూ మొగుడూ పెళ్ళాలు గాదండి. మరే టైపో మాకెవరికీ అర్థం కావడం లేదండీ. మా రిజిస్టర్‌లో మట్టుకి వైఫ్ అండ్ హజ్బెండ్స్ అని రాసేడండి" అనెళ్ళిపోయేడు అంజి.

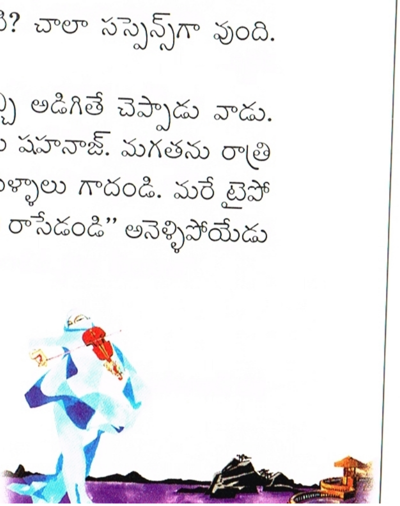

ఆ రాత్రి ఆలోచించాడు షహనాజ్ గురించి.

తెల్లవారుఝామున తన వయొలిన్‌తో ప్రాతఃకాల రాగాల్లో ఒకటైన తోడి వాయించింది. ఎక్కువ తాగి పడుకోడం వల్ల మెలుకువ రాలేదు బైరాగికి.

అంతా ఎనిమిదింటికే రెడీ అయ్యి కూర్చున్నారు. భైరాగి మట్టుకి పదిన్నరకి లేచి పదకొండున్నరకి తయారయ్యి వచ్చేడు. కథ గురించేదీ మాటాడ్డం లేదు. ఏదీ చర్చించడం లేదు. తెల్లకాయితం మీద కళ్ళ బొమ్మ గీస్తున్నాడు.

ఆ మర్నాడయితే మధ్యాన్నం దాటేక వచ్చేడు.

అఖండ గోదావరి కేసీ ఆకాశం కేసీ రివైరాలో పూచిన పువ్వుల కేసీ చూస్తున్నాడు తప్ప అసలేం మాటాడ్డం లేదు. కదలేస్తే కళ్ళ గురించి, వాటి సౌందర్యం గురించీ విరామం ఇవ్వకుండా మాటాడ్తున్నాడు.

అందరికీ కోపాలొచ్చాయి. డైరెక్టర్ చక్రవర్తి మట్టుకి సైలెంట్‌గా వున్నాడు.

వారమయ్యింది.

తను చెప్పిన సినిమా కథకి ట్రీట్‌మెంట్ చేద్దామని వచ్చిన ధనంజయ బైరాగి తంతు మట్టుకి అలాగే వుంది. ఎప్పుడు చూసినా ప్రపంచంలో ఏ స్త్రీ కళ్ళు ఎంత అందంగా ఉంటాయో ఏ ఏ చిత్రకారులు స్త్రీ కళ్ళని ఎంత అద్భుతంగా గీసారో చెప్తున్నాడు.

"పనయ్యేలాలేదు. ఇప్పటివరకూ మనమూ అతనూ వున్న దానికి బిల్లు పే చేసి బయల్దేరండి" అన్నాడు డైరెక్టర్ చక్రవర్తి.

*

ఆ సాయంత్రం వేళ...

బాల్కనీలో కూర్చున్న బైరాగికి అందంగా పూచిన నాగమల్లి పరిమళం, అప్పుడే పూచిన తీగ పరిమళాలు కలగలిపి వస్తున్నాయి.

ఆరోజు పౌర్ణమి.

దూరం నించి వెన్నెలలో మల్లియలూ, మల్లెలలో వెన్నియలూ మల్లెలలో ఘుమఘుమలూ ఏవేవో కోరికలూ... పాట లౌడు స్పీకర్లలో వినిపిస్తుంది.

తాగుతా చంద్రుడ్ని చూస్తా షహనాజ్ గురించే ఆలోచిస్తా ఎప్పటికో నిద్రపోయిన బైరాగి నిద్రలేచేసరికి వర్షం.

ఆ రోజు రెస్టారెంట్లో పరిచయమైన షహనాజ్‌ని "మీరు అమృతం తాగేరా?" అనడిగేడు.

నల్లగుడ్డ వెనకనించి నవ్వింది.

"మీ కళ్ళు గురించి ఆలోచిస్తుంటే నాతో పనిమీద వచ్చిన వాళ్ళంతా వెళ్ళిపోయారు... మాది వెస్ట్ బెంగాల్" అన్నాడు.

"అయితే ఇక్కడికెందుకొచ్చేరు?" అడిగింది షహనాజ్.

"నేనొక కథకుడ్ని... బెంగాలీ సినిమాలకి కథలు రాస్తాను. గోవా ఫిలిం ఫెస్టివల్లో పరిచయమైన ఒక తెలుగు డైరెక్టరు అడిగేడు గదాని తెలుగు సినిమాకి కథ రాయడానికొచ్చాను" అన్నాడు.

"రాసేరా..." అడిగింది షహనాజ్.

"ఎప్పుడూ మీ కళ్ళ తలంపులోనే వుండిపోయేసరికి... విసుగొచ్చిన వాళ్ళెళ్ళిపోయేరు. నేనుండిపోయేను మీకోసం... నేను, నాకు నచ్చినట్టు బతికే మనిషిని. నా మనసుకి ఏమనిపిస్తే అది చేసే మనిషిని. నన్ను ఎక్సెంట్రిక్ అంటారు. పట్టించుకోను. ఎప్పుడేదనిపిస్తే అది చేస్తాను" అని మాటాడ్తున్న బైరాగి ఇంద్రనీలాల్లాంటి ఆ కళ్ళే చూస్తా "మీ సంపూర్ణ దర్శనం ఎప్పుడు కలుగుతుంది నాకు?" అన్నాడు.

"మీకు సాహసం చాలా ఎక్కువ" అనెళ్ళిపోయింది షహనాజ్.

*

చంద్రుడు చెన్నంగి బొండాల గెలల్తో నిండివున్న కొబ్బరిచెట్టు పైనున్నాడు. దాంతో, కొబ్బరాకు నీడలు సాగుతా పడ్తున్నాయి నేలమీద. గోదావరితల్లి ఒడ్డునే వున్న ఇంకో కొబ్బరిచెట్టుని చిక్కటి ఆకుల్తో చక్కగా అల్లేసి వున్న తీగలకి అరచేతి మందాన పూచి పరిమళిస్తున్నాయి జూకామల్లెలు. మినుకుమినుకు మంటా మెరుస్తున్న గోదారి నీళ్ళ మధ్యలోంచి వెళ్తుంది కపిలేశ్వరపురం నావ. ఆ నావ చుక్కాని దగ్గర తెల్లటి సిల్కుబట్ట లేసుకుని పొడుగ్గా ఒక స్త్రీ.

పడవ ఒడ్డుకొచ్చి ఆగింది. ఆ స్త్రీ పడవలోంచి ఒడ్డున ఒత్తుగా వున్న బ్రహ్మకమలం పూలమీదికి దూకి సరాసరి బైరాగి దగ్గర కొస్తుంటే గుర్తుపట్టాడు, ఆమె షహనాజ్. అయితే కళ్ళు తప్ప తక్కిన రూపం మొత్తం మెత్తటి శాటిన్ బట్టల్తో కప్పి వుంది.

నందివర్ధనం పూలదండ తన మెడలో వేసుకుని, పారిజాతం చెట్టునీడలో కూర్చుని ఆ రాత్రంతా పనస చెక్కతో చేసిన బొబ్బిలివీణ వాయిస్తూ పాడుతూ తెల్లవారుఝామున వెళ్ళిపోయింది.

*

ఆరోజు ఏడెనిమిది కాటేజ్‌లు నిండా జనం. ఆర్డర్లు తీసుకోడానికి సర్వర్లూ వాళ్ళకి కావల్సినవి తెచ్చి పెట్టడానికి రూము కుర్రాళ్ళు హడావుడిగా తిరుగుతున్నారు. రాత్రి కంటే ఎక్కువగా వీస్తుంది గాలి. ఆకాశంలోకి ఆలస్యంగా వచ్చాడు చంద్రుడు. ఆకు సంపెంగపూలు ఆ చెట్టుకున్న ఆకుల కంటే ఎక్కువగా పూచాయి.

నల్లటి బురఖాతో ఎప్పుడొచ్చిందో ఆ సంపెంగ చెట్టు దగ్గర నిలబడి వుంది.

ఆమెని చూసి ఉలిక్కిపడ్డ బైరాగి "నిన్న రాత్రిలాగ మళ్ళీ వచ్చేరా?" అన్నాడు.

"నేనివ్వాళే వచ్చాను... అయితే నిన్న రాత్రి ఎవరు వచ్చారు మీ దగ్గరకి?"

"కల... ఆ కలలో మీరు" అని కాస్సేపాగాక, "మిమ్మల్నొక విషయం అడిగాను. అదే మీ దర్శనం గురించి" అన్నాడు.

"నా రూపంతో పనేంటి. ఇది జావెద్ వింటే మిమ్మల్ని బతకనియ్యడు" అంది షహనాజ్.

"జావెద్ ఎవరు?" అడిగాడు బైరాగి.

"హైదరాబాద్ నించి నన్నిక్కడికి తీసుకొచ్చిన మనిషి" చెప్పింది షహనాజ్.

"మీ ప్రియుడా?"

"కాదు."

"మరెవరు?"

"ఒక ఒప్పందం కోసం చర్చించడానికి నన్ను తీసుకొచ్చిన మనిషి. మా డీల్ ఇంకా తేలలేదు. నిజం చెప్పాలంటే అది తేలేవరకూ నేను బయటికి రాకూడదు" అంది షహనాజ్.

"ఏమిటా డీల్?"

దూరంగా జావెద్ కారాగిన చప్పుడు.

తర్వాత చెపుతానని చెప్పి, కళ్ళతో నవ్వుతా వెళ్ళిపోతున్న ఆమెనాపి "సంపూర్ణ రూపంతో ఎప్పుడు దర్శనం ఇస్తారు?" అన్నాడు.

"జావెద్‌తో విషయం తేలిన వెంటనే" అనేసి వెళ్ళిపోయింది.

*

ఉన్నట్టుండి ఆకాశం మబ్బుల్తో నిండిపోయింది. గాలీ వర్షం. ప్రశాంతంగా దర్శనమిచ్చే అఖండ గోదావరి దళసరి లేసు తెరదించుతున్నట్టు కనిపిస్తుంది. గజగజా వణుకుతున్నాయి చెట్లు. నేల రాల్తున్నాయి పూలు. విండ్ డైరెక్షన్ మారడం వల్ల జల్లు బాల్కనీలోకి కొడ్తుంది. వర్షాన్నే చూస్తూ ఆలోచిస్తున్నాడు బైరాగి. ఆ జావెద్‌తో డీల్ ఏమై వుంటుంది. పెళ్ళికీ ప్రేమకీ సంబంధించా అంటే కాదంటోంది. మరి దేనికి, ఏదైనా వ్యాపారానికా, ఇంకేదైనా వ్యవహారానికి... ఏ ప్రాసిట్యూటన్నా కాదు గదా ఈమె? ఎంత ఆలోచించినా ఏమీ తొయ్యడం లేదు. కళ్ళు మూసుకున్న బైరాగికి మణిదీపాల్లాంటి విశాలమైన ఆమె కళ్ళే గుర్తుకొస్తున్నాయి. పరమ పవిత్రమైన కళ్ళు. అపురూపమైన కళ్ళు. ఆపదలో అదుకునే అమ్మవారి కళ్ళు. అంత గొప్ప కళ్ళ గల ఆమె సంపూర్ణమైన రూపంతో ఆ దివ్యదర్శనం ఎప్పుడో అనుకుంటుండగా ఆగింది వర్షం.

చీకటి పడింది. రకరకాల పురుగులూ దోమలూ ట్యూబులైటున్న కాటేజ్ గోడలకి అంటుకుపోతున్నాయి. కరెంటు పోయింది. గాలి బాగా పెరిగింది. సన్నగా పెరిగిన వర్షం తుంపరలు బాల్కనీలో కొస్తున్నాయి. చాలా రాత్రయ్యింది. కరెంటింకా రాలేదు. బోయ్ వచ్చి కొవ్వొత్తి వెలిగించాడు. పుల్కాలు తెప్పించుకుని ఆ చీకట్లోనే తిని ఎప్పటికో నిద్రపోయిన బైరాగికి షహనాజ్ అరుపులకి మెలుకువ వచ్చింది.

పెద్దగా అరుస్తూ ఏడుస్తుంది.

ఒక రకమైన ఆందోళనకి గురైన బైరాగి ఆమె కాటేజ్ వేపు నడిచేడు. ఉర్దూలో పెద్దగా అరుస్తూ జావెద్.

కాస్సేపటికి షహనాజ్ ఏడుపూ జావెద్ అరుపులూ ఆగిపోయాయి.

వెనక్కొచ్చిన బైరాగికి ఏమాత్రం అర్థంగావటం లేదు. హైదరాబాదునించి ఎందుకు తీసుకొచ్చేడా షహనాజ్‌ని... రకరకాల ప్రశ్నలు... జవాబులు దొరకడం లేదు వాటికి.

కరెంటు ఎప్పుడొచ్చిందో ఎప్పుడు నిద్రపోయేడో తెలీదు.

మర్నాడు పొద్దుట కూడా వర్షమే.

మామూలు టైముకే లేచిపోయిన ధనంజయ బైరాగి ఆలోచిస్తున్నాడు. రాత్రెందుకు ఏడ్చిందా షహనాజ్? ఆ జావెద్ కొట్టాడా ఆమెని? గొంతు నులిమేడా? కత్తితో పొడిచేడా? ఏవీ అర్థం గావటం లేదు. కళ్ళు మూసుకు ఆలోచిస్తున్న తనకి నందివర్ధనం పూలరంగుని అంటించుకున్న ఆ కళ్ళే గుర్తుకొస్తున్నాయి.

రెండురోజులు గడిచాయి. మూడురోజులు గడిచాయి. తగ్గడం లేదు వర్షం. తుఫానంట. షహనాజ్ బయటికి రావడం లేదు. ఆమె కాటేజ్‌కి వెళ్ళామనిపిస్తుంది. ఆ జావెద్ గుర్తొచ్చి ఆగిపోయాడు.

వర్షం కురుస్తున్న ఆ మధ్యాన్నం పూట సత్తిబాబు అనే రూమ్‌బోయ్‌తో పంపించిన చీటీలో 'నేనొస్తానని చూస్తున్నారా? వస్తాను. ఎప్పుడో వస్తాను. జావెద్‌తో డీల్ కుదరకపోతే బురఖా లేకండా వస్తాను. ఎదురుచూడొద్దు' అని రాసుంది.

కురుస్తున్న వర్షాన్ని, వీస్తున్న చలిగాలిని భరిస్తా ఆ షహనాజ్ కళ్ళతో ఆత్రంగా ఆప్తంగా మాట్లాడ్తూ ఇంకో రెండు రోజులు గడిపేక 'నాంపల్లి స్టేషన్‌లో నేనేం వూహించుకుని ఈస్ట్‌కోస్ట్ ఎక్కి ఇక్కడికి వచ్చానో ఆ విధంగా జరగడం లేదు. అతన్తో నా డీల్ ఫైనలైజ్ అయ్యే అవకాశం కనిపించడం లేదు... దేవుడు చాలా గొప్పవాడు... చూద్దాం ఏం చేస్తాడో' అని రాసున్న చీటీ వచ్చింది తన దగ్గరకి.

గజిబిజయిపోయిన మనసుతో గదంతా కల తిరిగి చివరికి బెడ్ మీద బోర్లా పడుకుని కళ్ళు మూసుకుని ఆ కళ్ళనే జ్ఞాపకం చేసుకుంటూ వుండిపోయాడు.

వర్షం, గాలి ఆగడం లేదు. గోదావరి పొంగడం మొదలెట్టింది.

ఫస్ట్ వార్నింగూ సెకండ్ వార్నింగూ అయిపోయాయి. సూపర్‌వైజర్ అనిల్ వచ్చి "నీళ్ళు గట్టు దాటేశాయి సార్. ఇక్కడి స్టాఫ్ అంతా వెళ్ళిపోతున్నారు. మీరూ వెళ్ళిపోండి" అన్నాడు.

"రెండో నెంబరు కాటేజ్‌లో వాళ్ళు వెళ్ళిపోయేరా?" అడిగాడు బైరాగి.

"మొన్న బయటికెళ్ళిన ఆ సారింకా రాలేదు... ఆవిడ మట్టుకు వుంది" అన్నాడు అనిల్.

అక్కడ ఒంటరిగా వున్న ఆ షహనాజ్ ఎలాగుందో అని ఒకటే ఆందోళన పడ్డం మొదలెట్టేడు బైరాగి.

మరో రెండురోజుల తర్వాత వున్నట్టుండి ఆగిపోయింది తుఫాను.

వర్షం, గాలీ ఆగిపోయాయి. గోదావరి నీటిమట్టం తగ్గిపోయింది. వెళ్ళిపోయిన అక్కడి ఇరవై రెండుమంది స్టాఫూ వెనక్కొచ్చేరు.

ఇంకో రెండురోజుల తర్వాత సాయి అనే పన్నెండేళ్ళ రూంబోయ్‌తో 'జావెద్ ఇక రాడు. మీరు అడిగిన పద్ధతిలో నేను మీకు కనిపిస్తాను. తర్వాత మనం మాటాడుకుందాం. ఆ మనిషి మీదున్న అయిష్టం వల్లేమో తెలీదు, మీరంటే గౌరవం ఇష్టం కలుగుతున్నాయి నాకు' అని రాసి పంపించింది.

'ఎప్పుడూ, ఎక్కడా? మీకోసమే ఇక్కడున్నాను. చాలా ఆత్రంగా వున్నానిక్కడ' అని చీటీ రాసిచ్చేడు.

'ఈ సాయంత్రం ఈ ఎస్.కె. రివైరా దాటి కిలో మీటరు ముందుకెళ్తే పదోమూడో నెంబరు మైలురాయి ఉంది. దాని దిగువలో ఏభై ఎకరాల పామ్ ఆయిల్‌తోట వుంది. ఆ తోటలో అయిదు గంటలకి కలుసుకుందాం. అక్కడికి రండి' అని రాసి పంపించింది.

*

ఆ చీటి చదువుకుని కళ్లు మూసుకున్న ధనంజయ బైరాగికి ఆ విశాలనేత్రాలే గుర్తుకొస్తున్నాయి. అవి ఎవరి నేత్రాలు? సీతమ్మవారి నేత్రాలా... రాధమ్మగారి నేత్రాలా? ఎవరి నేత్రాలు? ఆ స్త్రీ సంపూర్ణ రూపాన్ని ఈ సాయంత్రం దర్శించబోతున్నాను అన్న తలంపే అతన్నో మధురమైన మాధుర్యంలోకి తోసేస్తుంది.

కాలొకచోట నిలవడం లేదు. రివైరా బయటికొచ్చిన బైరాగి ఎత్తైన నాగమల్లి చెట్టు కిందికెళ్ళి నిలబడ్డాడు. ఎర్రగా గులాబీరంగులో మూసిన పాముపడగ ఆకారంలో వున్న చాలా నాగమల్లి పూలు నేలమీద రాలిపో యున్నాయి. అక్కడ కాస్సేపు కలతిరిగి అక్కడ్నించి పారిజాత వృక్షం వేపెళ్ళేడు. అక్కడా ఇలాగే పండిన నారింజ రంగు కాడల్తో తెల్లగా పూచిన పారిజాతాలు చెల్లాచెదురుగా పడున్నాయి. కొన్ని ఏరుకుని షర్ట్ జేబులో వేసు కున్నాడు. కాలం గడవడం కోసం కల తిరుగుతున్నాడు.

ఆ రిసార్ట్‌లో ఎక్కడ చూసినా వింత పరిమళాల్ని నింపుకున్న పూలవనాలు. అల్లనేరేడు చెట్టునీడలో కాసేపు నిద్రపోయే ప్రయత్నం చేసేడుకానీ లోపల గుబులుండటంతో పట్టలేదు.

మధ్యాన్నవయ్యింది.

భోజనం ఆర్డరు తీసుకోడం కోసం మనిషి వస్తే ఈ పూటకేం వద్దు అనేసి కాస్త దూరంగా వున్న పంపర పనాస చెట్టు దగ్గరకెళ్ళాడు. ఒకచోట నిలవడం లేదు కాలు. ఆమె చెప్పిన టైము అవ్వాలంటే ఇంకా ఆరుగంటలు గడవాలి. అంత కాలాన్ని కరిగించడం ఎలాగా?.

గుండెల్లో ఒకటే దడ. అక్కడ కాస్సేపు గడిపిన బైరాగి గోదారొడ్డుకొచ్చాడు. అక్కడికి చిన్న నావ వేసు కొచ్చిన ఇద్దరు జాలరోళ్ల పిల్లలు రొయ్యలు పట్టే పనిలో వున్నారు.

"ఆ రొయ్యలు పడితే మీకొచ్చే ఆదాయం కంటే ఎక్కువిస్తాను కొన్ని గంటలపాటు నన్ను నావలో తిప్పండి. సరిగ్గా నాలుగ్గంటలకి ఇక్కడికి తీసుకొచ్చెయ్యాలి'' అని కండిషన్ పెట్టి ఆ నావ ఎక్కేడు.

ధవిళేశ్వరంలో రామపాదాలు రేవు దగ్గరకి, అక్కడ్నించి గోదావరి మధ్యలో వున్న పిచ్చికల్లంకలోకి తీసు కెళ్ళేరు. ఎక్కడి కెళ్ళినా ఆకళ్ళే. ఆ నిండు స్వరూపాన్ని ఇంకొన్ని గంటల్లో చూడబోతున్నానన్న ఆనందం, ఆత్రం బైరాగిలో... హార్ట్ బీట్ పెరుగుతుంది. విజ్జేశ్వరం, అక్కడ్నించి కొవ్వూరు గోపాదాల రేవు దగ్గర కెళ్ళేక నావని వెనక్కి తిప్పిన కుర్రాళ్ళు బైరాగి చెప్పిన టైముకి రివైరా రేవులో దింపేసారు.

గబగబా తన కాటేజ్‌లో కెళ్ళి స్నానం చేసి బట్టలేసుకుని సిమ్మెంటు బాటెక్కి ఏటిగట్టు చేరుకుని ముందుకు నడుస్తుంటే అతన్లో పెరుగుతున్న ఆత్రం అతనికే స్పష్టంగా తెలుస్తుంది. వూపిరిలో వేగం పెరుగు తుంది. చెమటలు ఒక్క నుదురు దగ్గరేంటి ఒళ్ళంతా పడ్తున్నాయి. పరుగులాంటి నడకతో ముందుకు నడుస్తున్న తను చాలా దూరం నడిచి ఆ కాలం నాడు కాటన్ దొరగారు వేసిన పదమూడో నెంబరు మైలురాయి దగ్గర కొచ్చేసరికి దాని పక్కనే దిగువ కెళ్ళడానికి బాట కనిపించింది.

ముందుకెళ్తే ఏభై ఎకరాల్లో ఎత్తుగా అడివిలాగ ఎదిగిన ముదురుపచ్చని పామాయిలుతోట. చీకటిగా వున్న ఆ తోటలోకి నడుస్తూ కొంచెం ముందు కెళ్ళాడో లేదో పెద్దగా కేక "ప్లీజ్... ప్లీజ్ సేవ్ మీ'' అంటూ పొలికేక.

అది షహనాజ్ గొంతు.

ఏవయ్యింది షహనాజ్‌కి, ఎందుకరుస్తుందలా. పరుగెట్టాడు ముందుకి.

13వ నెంబరు మైలురాయి

నది ఒడ్డున ఏభై ఎకరాల్లో చిక్కగా ఎదిగున్న ఆ తోటలో షహనాజ్ గొంతు ఎక్కడ్నించి వినిపిస్తుందో అసలామె ఎక్కడుందో అర్థంగావటం లేదు.

"రక్షించండి... నన్ను రక్షించండి."

"షహనాజ్ ఎక్కడ... ఎక్కడున్నావ్ నువ్వు" అడుగుతున్నాడు బైరాగి.

"ఇక్కడే ఇక్కడే."

ఆమె గొంతు వింటున్నాడుగానీ పెరిగున్న ఆ పామాయిల చెట్ల మధ్య ఆమె ఎక్కడుందో పోల్చుకోలేక పోతున్నాడు. పిచ్చివాడిలా ఆ మూలనించి ఈ మూలకీ ఈ మూలనించి ఆ మూలకీ పరుగెడ్తున్నాడా తోటలో.

"ప్లీజ్ బైరాగీ ప్లీజ్ సేవ్ మీ" పెద్దగా పొలికేకలు.

"ఎక్కడ షహనాజ్ నీకేవయ్యింది?" పెద్దగా అరుస్తున్నాడు బైరాగి.

"నేను దిగబడిపోతున్నాను లోపలికి. ఇది ఊబి అని నాకు తెలీదు. ప్లీజ్ త్వరగా రా ప్లీజ్."

అర్థమైంది బైరాగికి. పరుగెడ్తున్నాడు ముందుకి. కానీ, ఎక్కడికెళ్ళాలో ఎటువెళ్ళాలో ఎటువెళ్తే అక్కడ షహనాజ్ వుంటుందో అర్థంగావటం లేదు.

"బైరాగీ రా బైరాగీ" ఏడుస్తూ అరుస్తుంది. "నేను మొలదాకా దిగబడిపోయాను బైరాగీ... బైరాగీ నన్ను రక్షించు బైరాగీ. నన్ను పైకిలాగి నీకూడా తీసుకుపో బైరాగీ. ఇవి నా మనసులోని మాటలు బైరాగీ" పెద్ద ఆర్తనాదం.

ఇటుపక్క చూస్తే పొద్దుపోతుంది. శీతాకాలం పొద్దు.

పరుగెడ్తున్నాడు. ఎటు పడితే అటు పరుగెడ్తున్నాడు.

"బైరాగీ నేను బ్రెస్ట్ వరకూ దిగబడిపోయా నీ ఊబిలోకి. తొరగా రా" అరుస్తుంది. ఏడుస్తుంది. గావుకేకలు పెడుతుంది షహనాజ్.

ఆమె ఆర్తనాదం ఎటుపక్క నించి వినిపిస్తే అటు పక్కకి పరుగెడ్తూ పడ్తూ లేస్తూన్నాడు. ఇప్పుడు షహనాజ్ మాటాడ్డం లేదు. ఒకటే ఏడుపు. పెద్దగా అరుస్తుంది. ఏడుపు, కేకలు.

అలా పడతా లేస్తా పరుగెడతా ఆ సంధ్య చీకట్లలో ముందుకెళ్ళిన బైరాగి మొత్తానికెలాగో అక్కడికి చేరుకునేసరికి శరీరమంతా ఆ పెద్ద ఊబిలో దిగబడిపోయి ఎప్పుడూ తనకి ఎంతవరకూ కనిపించేదో అంతవరకూ ఆ కళ్ళ వరకూ మాత్రమే కనిపించింది.

ఆర్. సుందర్‌రాజన్‌గారికి కృతజ్ఞతలు
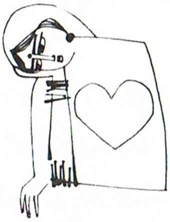
స్వాతి సపరివారపత్రిక